

«ΠΑΙΡΝΩ ΔΥΝΑΜΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΟΝΗ ΜΟΥ»

«Κήδεψα ξανά τον Μιχάλη μου»

ΖΩΗ ΚΑΛΤΕΖΑ

ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΗΚΕ
ΠΡΙΝ ΑΠΟ 23 ΧΡΟΝΙΑ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΗ ΣΤΕΛΛΑ ΚΕΜΑΝΕΤΖΗ
ΦΩΤΟ: ΧΑΡΗΣ ΓΚΙΚΑΣ

ΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΗΣ το μεσημέρι της Τρίτης την οδήγησαν στο κοιμητήριο του Π. Φαλήρου για τον Αλέξη, ενώ κάθε Σάββατο εδώ και 23 χρόνια ανηφορίζει στου Ζωγράφου όπου τον Νοέμβρη του 1985... αποχαιρέτησε για πάντα τον Μιχάλη. «Ξανακίδεψα τον Μιχάλη», λέει στο «Εθνος» η κα Ζωή Καλτεζά και η φωνή της σπάει από τη συγκίνηση. Το πρωί της Κυριακής ανοίγοντας την τηλεόραση ο χρόνος γύρισε πίσω. Δεν είχε δει ειδήσεις το προηγούμενο βράδυ και νόμιζε πως γινόταν αναφορά στον γιο της χωρίς ιδιαίτερο λόγο. Τα επόμενα λεπτά, δυστυχώς, τη διέψευσαν. Η ιστορία επαναλαμβανόταν. Ακριβώς με την ίδια τραγικά ειρωνική σειρά. Ένας 15χρονος στα Εξάρχεια και ένας αστυνομικός που χωρίς αιτία του αφαιρεί τη ζωή. Ήταν ο Μιχάλης. Είναι ο Αλέξης. «Εμείνα άναυδη με την άδικη αυτή δολοφονία. Οχι πάλι τα ίδια. Εμένα ήρθε να μου το πει ένας δημοσιογράφος. Δεν μου είπε αμέσως ότι σκοτώθηκε. Είχαν γίνει κάποιες φασαρίες και έπρεπε να πάω στον Ευαγγελισμό όπου ήταν τραυματισμένος. Εκεί μέσα σε ένα δωμάτιο μου το αποκάλυψαν. Σωριάστηκα». Η κ. Καλτεζά μιλάει στο «Εθνος» για τον άδικο χαμό του γιου της, για μια συγγνώμη που ποτέ δεν ζητήθηκε, για μια δικαιοσύνη που δεν αποδόθηκε, για τη δολοφονία του Αλέξη, για τη μητέρα του...

» **Οχι πάλι τα ίδια, είπα όταν έμαθα για τη δολοφονία του Αλέξη. Ο αστυνομικός που σκότωσε τον γιο μου αθωώθηκε. Εμένα δεν μου ζήτησε κανείς ούτε μία συγγνώμη**

Είκοσι μέρες μετά την παράλαση της 28ης Οκτωβρίου 1985 ο Μιχάλης έπεφτε νεκρός στην οδό Στουρνάρη από σφαίρα αστυνομικού! Πάνω, η μητέρα του, Ζωή Καλτεζά

ΤΟ ΚΕΝΟ ΔΕΝ ΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ

Μια ζωή ένα καρφί στην καρδιά της μάνας

Τι σας έκανε να πάτε στην κηδεία του Αλέξη;

Δεν το σκέφθηκα καν. Πήγα αυθόρμητα. Σαν να έπρεπε να πάω. Είχε πολύ κόσμο και προχώρησα μέσα στον χώρο του κοιμητηρίου. Θα πάω, όμως, μια άλλη μέρα, αργότερα, να πάω λίγα λουλούδια στο παιδί και να δώσω χαιρετισμούς στον Μιχάλη...

Υπάρχουν λόγια που θα μπορούσατε να πείτε στη μητέρα του Αλέξη;

Μακάρι να υπήρχαν. Μια ζωή ένα καρφί στη ζωή της. Την οποία δύναμη με τον καιρό θα τη βρει από το άλλο παιδί της, αλλά το κενό δεν καλύπτεται... Και πάνω απ' όλα να κλείσει τα αυτιά της σε όσα θα ειπωθούν για το παιδί της. Είχαν πει και για τον Μιχάλη διάφορα, ακόμα και ότι έμενε με τη γιαγιά του στα Λιόσια, ενώ καμία από τις γιαγιάδες του δεν ήταν εν ζωή, και πόσα άλλα... Για να δικαιολογήσουν έναν αδικαιολόγητο θάνατο!

Θα θέλατε να τη συναντήσετε;

Ναι. Αρκετά αργότερα ίσως. Τώρα βιώνει τη μεγαλύτερη θλίψη του κόσμου.

Εσείς σήμερα από τι παίρνετε δύναμη;

Από τα μάτια της οκτάμηνης εγγονής μου που είναι ίδια με του Μιχάλη μου...

Γνωρίζατε ότι θα πήγαινε στην πορεία του Πολυτεχνείου;

Οχι. Θα πήγαιναν με τον φίλο του τον Νίκο και άλλους στο Κεφαλάρι. Τελικά δεν βρέθηκαν κι ενώ εγώ και ο πατέρας του τον περιμέναμε από το απόγευμα στις 6 -είχε φύγει από τη μία- ως τις 11 και τη μία μετά τα μεσάνυχτα, μπαينόβγαινα στο μπαλκόνι σε μια κουβέρτα τυλιγμένη, ήρθε ένας νεαρός με ταξί και πήγα στον Ευαγγελισμό. Δεν είχε ξαναπάει σε πορεία. Μάλλον πήγε επειδή δεν βρέθηκε με τους φίλους του. Είπαν ότι πέταξε κάτι στους α-

στυνομικούς. Αυτό δικαιολογούσε να το σκοτώσουν; Η σφαίρα μπήκε κάτω από το δεξί αυτί. Το τραύμα ήταν τυφλό. Ήταν τόσο όμορφος εκείνο το πρωινό. Ίσως γιατί θα... έφευγε. Ήταν άκακο παιδί.

Ήταν αναρχικός ο Μιχάλης;

Υστερα από μέρες πήγε ο φίλος του ο Νίκος και τους ρώτησε αν τον ήξεραν, αν τον είχαν ξαναδεί. Του είπαν πως πρώτη φορά τον έβλεπαν και μάλιστα νόμιζαν ότι τον είχε βάλει η αστυνομία. Και στην κηδεία του και στα σαράντα είχαν έρθει οι αναρχικοί, αλλά κύριοι ήρθαν και

κύριοι έφυγαν. Αυτά που βλέπουμε αυτές τις μέρες δεν είχαν γίνει κι ας ήταν ο κόσμος τόσο πολύς.

Στο δικαστήριο τι έγινε;

Αθωώθηκε ο αστυνομικός που σκότωσε τον γιο μου. Δυόμισι χρόνια με αναστολή και ούτε χρόνο δεν έμεινε μέσα. Τόσο άξιζε ο γιος μου; Στην απόφαση της δεύτερης δίκης δεν πήγα. Για να ακούσω τα χειροκροτήματα των αστυνομικών; Φαινόταν πού πήγαινε. Ο Λυκουρέζος αθώωσε τον Μελίστα και τι κατάλαβε; Εμένα δεν μου απνύθινε ούτε μία ερώτηση...

Σας ζήτησε ποτέ κάποιος συγγνώμη;

Ούτε συγγνώμη, ούτε αποζημίωση - αν και δεν θα τη δεχόμουν, τον γιο μου είχα και έχω ανάγκη όχι τα χρήματα, ούτε έστω τον τάφο του. Κι αυτόν τον πληρώσαμε. Μόνο στην πρώτη δίκη, όταν έφερναν τον Μελίστα, με κοίταξε και μου ψιθύρισε «συγγνώμη». Αλλά μετά υποστήριξε ότι έριξε πάνω από την κλούβα. Και πως η σφαίρα είχε φορά από κάτω προς τα πάνω και όχι από πάνω προς τα κάτω όπως θα έπρεπε αν είχε πυροβολήσει από πιο ψηλά;

Εσείς τους έχετε συγχωρέσει;

Αν δεν είχα την κόρη μου, θα είχα γίνει ο δεύτερος Παπαδόσηφους. Αυτή με κράτησε... Επρεπε να συνεχίσω για κείνη και για τον άνδρα μου. Εκείνος ακόμα και σήμερα δεν θέλει να μιλάει, δεν του κάνει καλό. Ημουν, είμαι εκ φύσεως δυνατή. Όταν, όμως, πήγαινα ή γυρνούσα από τη δουλειά, έκλαιγα. Πώς να αντέξω που έχασα τον γιο μου τόσο άδικο και αναπάντεχα;

Τους μισείτε;

Δεν νιώθω μίσος, μόνο αγανάκτηση.